

Mezőtúr, 1907. május 30. – Budapest, 1976. szeptember 9.

Apja földműves napszámos, majd malomipari munkás. Három elemi osztályt végzett.

Nehéz körülmények között nőtt fel. Volt pásztor, napszámos, mezőgazdasági cseléd, 14 éves korától kubikos. 1925-től 1939-ig a fővárosban kubikos szálláson élt. Fiatal földmunkásként a kommunista mozgalomhoz csatlakozott. 1929-ben egyik szervezője a Kommunista Ifjúsági Szövetség kongresszusának. 1932-től tagja a Magyar Földmunkásszövetségnek. 1939-ben belépett az illegális kommunista pártba. A népi írói csoporttal 1937-ben került kapcsolatba, ösztönzésükre kezdett a következő évben publikálni folyóiratokban és antológiákban. 1942-ben a Történelmi Emlékbizottság aktivistája: munkás-paraszt kongresszust szervezett a Kálvin téri református központban. 1944-1946-ban Mezőtúron élt, ahol családja addig is lakott. A Nemzeti Parasztpártba 1944 decemberében lépett be. 1946-tól Heves megyei, 1948-ban Pest megyei párttitkár volt, 1948 májusától a pártközpont Jogvédő Irodáján dolgozott. 1948 végétől a Dolgozó Parasztok és Földmunkás Szövetsége kubikos szakosztályának vezetője. 1947. augusztus 31. és 1953. március 18. között a NPP Pest megyei képviselője. 1950-től 1959-ig a Pest Megyei Tanács tagja. 1953-ban nyíltan kiállt Nagy Imre reformpolitikája mellett. 1947-től tagja a Magyar Írók Szövetségének, a PEN Klub és az Irodalmi Alap munkájában is részt vett. Novelláinak regényeinek témáit a szegényparasztok, a kétkezi munkások életéből merítette és realista művészettel ábrázolta. A legnagyobb elismerés Mihály című regényét fogadta.